

Ebben a szakaszban gyakorlatilag egy teológiai vita látszik kibontakozni, az Ószövetség tanításai, évezredek hagyományai, valamint mindezekről a port lefúvó, új fényben megmutató és lényegre koncentráló jézusi tanítások közt. Jézus radikális újdonsága, a nagyon erős külsőségre fókuszálás lebontása nem vagy nagyon nehezen elfogadható a még amúgy nyitott zsidók számára is.

Vajon az elmúlt 2000 évben nem játszódtott le ez már számtalanszor? Át tudunk-e lépni a kötöttségeken, az évszázadokon át akár jó szándékkal emelt gátakon, falakon? Vagy továbbra is ott tartunk, mint az idézett evangéliumi részben a zsidók: mindig találunk egy hivatkozási pontot, egy érvet, hogy miért nem. Vagy miért nem úgy. Mintha megint ez csengene vissza napjainkban: „mi” vagyunk a keresztények és ebből kifolyólag meg is mondjuk, hogy ki az és ki nem, ki a jó ember és ki nem,... És nem jut eszünkbe ez az evangéliumi rész, sem az, amikor Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy hallgassák meg, mit mondanak a vallási előljáróik, de ne kövessék a tetteiket. Amikor pedig felekezetek közti viták zajlanak, nem érdemes-e minden esetben abból kiindulnunk, hogy mit is mondott valójában az a názáreti fiatalember. A legfőbb parancs a szeretet! Hát nagyon leegyszerűsítette, az biztos. De milyen egyszerű ez a parancsolat, olyan nehéz is! Jó lenne, ha erre a nagyon fontos üzenetre, mi több parancsra tudnánk visszanyúlni, koncentrálni, minden kérdéses és kritikus esetben a közös pontok megkeresésekor, ha már Jézus az irányunkban mutatott SZERETETét az élete odaadásával bizonyította!

Ekler Attila, Érd